

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Επί της προσφυγής υπ' αριθ. 39654/98
του **È È È È**

κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), αφού συνεδρίασε στις 19 Φεβρουαρίου 2004 σε σώμα αποτελούμενο από τους :

Κ. Π. ΛΟΡΕΝΖΕΝ, *Πρόεδρο,*

κ. Χ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

κ. ΓΚ. ΜΠΟΝΕΛΛΟ,

κα Φ. ΤΥΛΚΕΝ,

κα Ν. ΒΑΤΖΙΤΣ,

κα Ε. ΣΤΑΪΝΕΡ,

κ. Κ. ΧΑΤΖΙΓΙΕΦ, *Δικαστές*

και τον κ. Ζ. ΝΙΛΣΕΝ, *Γραμματέα του Τμήματος,*

Έχοντας υπόψη την ως άνω προσφυγή, η οποία κατετέθη στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή Δικαιωμάτων του Ανθρώπου στις 8 Δεκεμβρίου 1997,

Έχοντας υπόψη τη διάταξη του άρθρου 5 παρ. 2 του 11^{ου} Πρωτοκόλλου της Σύμβασης, με την οποία η αρμοδιότητα εκδίκασης της προσφυγής μεταβιβάστηκε στο Δικαστήριο,

Έχοντας υπόψη την από 2 Δεκεμβρίου 2003 επιστολή του προσφεύγοντος, **È È È È**

Μετά από συζήτηση, εκδίδει την εξής απόφαση:

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Το προσφεύγον **ΕΞΕΞΕ** είναι μη κερδοσκοπικό ίδρυμα το οποίο ιδρύθηκε το 1992. Εκπροσωπήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου από τη δικηγορική εταιρία Nathene & Co. του Λονδίνου. Η καθ' ης Κυβέρνηση εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξουσίους της, κ.κ. Μ. Απασσό, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Ι. Μπακόπουλο, Δικαστικό Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς των διαδίκων, συνοψίζονται ως εξής:

Το προσφεύγον ίδρυμα ιδρύθηκε το 1992, όταν ο πρώην Βασιλιάς της Ελλάδος Κωνσταντίνος δώρισε στο Ίδρυμα δασική έκταση 37.426 στρεμμάτων στο Τατόι, πλησίον της Αθήνας. Το προσφεύγον ίδρυμα είναι κοινωφελές μη κερδοσκοπικό ίδρυμα, με καταστατικό σκοπό, μεταξύ άλλων, τη διατήρηση και αναβάθμιση του δρυμού του Τατοΐου και την προστασία της χλωρίδας και της πανίδας του, την οργάνωση εκπαιδευτικών μονάδων για οικολογικά και περιβαλλοντικά θέματα, αναδάσωση και δασοπροστασία, και την ενημέρωση του κοινού σχετικά με την ανάγκη διαφύλαξης του δασικού πλούτου στην Ελλάδα.

Τα παράπονα του προσφεύγοντος ιδρύματος προκλήθηκαν από τον ν. 2215/1994, ο οποίος ψηφίστηκε από τη Βουλή των Ελλήνων στις 16 Απριλίου 1994 και τέθηκε σε ισχύ στις 11 Μαΐου 1994. Δυνάμει του άρθρου 1 του νόμου αυτού, το Ελληνικό Δημόσιο προέβη σε κατάσχεση της

περιουσίας που είχε δωριστεί στο προσφεύγον ίδρυμα. Στις 25 Ιουνίου 1997 το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο έκρινε συνταγματικό τον ν. 2215/1994, καθιστώντας αναποτελεσματική οποιαδήποτε περαιτέρω απόπειρα του προσφεύγοντος ιδρύματος να ζητήσει δικαστική προστασία των δικαιωμάτων του.

ΠΑΡΑΠΟΝΑ

1. Το προσφεύγον ίδρυμα παραπονείται ότι ο ν. 2215/1994 το στέρησε από όλη την περιουσία του χωρίς αποζημίωση και, ως εκ τούτου, το στέρησε από το λόγο ύπαρξής του, κατά παράβαση της διάταξης του άρθρου 1 του 1^{ου} Πρωτοκόλλου, αφ' εαυτής και σε συνδυασμό με το άρθρο 14 της Σύμβασης.

2. Επιπλέον, το προσφεύγον Ίδρυμα παραπονείται βάσει του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης ότι το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο στερείτο ανεξαρτησίας και αμεροληψίας.

ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην καθ' ης Κυβέρνηση στις 7 Σεπτεμβρίου 1998. Στις 28 Μαρτίου 2000 το Δικαστήριο αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία μέχρι την ολοκλήρωση της εκδίκασης της προσφυγής υπ' αριθ. 25701/94, την οποία είχε ασκήσει ο πρώην Βασιλιάς της Ελλάδος και μέλη της οικογένειάς του. Εξ άλλου, και οι δύο προσφυγές είχαν προκληθεί από την ψήφιση του ν. 2215/1994. Επιπλέον, ο πρώην Βασιλιάς ήταν ο δωρητής της περιουσίας του Ιδρύματος.

Με την από 2 Δεκεμβρίου 2003 επιστολή τους, οι αντιπρόσωποι του προσφεύγοντος ενημέρωσαν το Δικαστήριο

ότι το προσφεύγον ίδρυμα επιθυμούσε να αποσύρει την προσφυγή του ενόψει της απόφασης του Δικαστηρίου στην ανωτέρω υπόθεση (βλ. *Πρώην Βασιλιάς της Ελλάδος και άλλοι κατά Ελλάδος* [GC], no. 25701/94, §§71-72, ECHR 2000-XII, *Πρώην Βασιλιάς της Ελλάδος και άλλοι κατά Ελλάδος* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 25701/94, §81, 28 Νοεμβρίου 2002).

Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι το προσφεύγον ίδρυμα δεν σκοπεύει να επιμείνει στην προσφυγή. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 37 παρ. 1 *in fine*, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν υφίστανται ειδικές περιστάσεις σχετικά με το σεβασμό των δικαιωμάτων του ανθρώπου, όπως ορίζονται στη Σύμβαση και στα Πρωτόκολλά της, οι οποίες επιβάλλουν τη συνέχιση της εξέτασης της προσφυγής.

Ως εκ τούτου, η υπόθεση πρέπει να τεθεί στο αρχείο.

Για τους ανωτέρω λόγους, το Δικαστήριο ομόφωνα:

Αποφασίζει να θέσει την υπόθεση στο αρχείο.

Ζέρεν Νίλσεν

(υπογραφές)

Πέερ Λόρενζεν

Βοηθός Γραμματέας

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από τα Αγγλικά του συνημμένου εγγράφου

Αθήνα, 8 Μαρτίου 2004

Ο μεταφραστής του Υπουργείου Εξωτερικών

Βασίλειος Δ. Μπελεκούκας